

Cornel George Popa

definitiv. o trilogie

POLIROM
2023

Cuprins

prima poveste: ultima dragoste a lui virgil	5
a doua poveste: execuția	91
a treia poveste: baladă pentru dingo și harry	207

Mă duceam și eu ca omul la serviciu, făceam pe-acolo ce făceam, în ziua de salariu luam niște bani, veneam cu ei acasă, îi arătam nevastei, cumpăram lucruri, umpleam frigiderul și aveam și eu o minimă justificare existențială.

N-ai ajuns unde-ai dorit s-ajungi, n-ai devenit cine-ai fi vrut să devii, n-ai realizat ce ți-ai propus să realizezi, dar ești și tu un om, acolo, căsătorit, cu doi copii, cu o nevastă și o slujbă.

Visurile din tinerețe. S-au dus, au dispărut, s-a ales praful de ele. Dar ești și tu, acolo, un om, căsătorit, cu doi copii, cu o nevastă și o slujbă. Planurile pe care ți le-ai făcut? Lucrurile spre care credeai că te îndrepti? Idealurile tale, în fond? Rahat. Nimic. Zero barat. Dar ești și tu un om, acolo, căsătorit, cu doi copii, cu o nevastă și o slujbă.

Nu toți reușesc să-și atingă zeii. Nu toți devin nemuritori. Ori măcar celebri. Sau bogați. Sau altceva. Nu toți, nu. Cei mai mulți sunt nimeni. Cei mai mulți suntem nimeni. Ne naștem, trăim și noi cât trăim, apoi murim. Ducem și noi o viață, acolo, că alta de unde? Supraviețuim și noi cât putem, până nu mai putem și gata, ce atâtea întrebări și dileme?

Dar cel puțin avem o familie. Copii. O slujbă, o nevastă, mergem vara în concediu la mare, ne ducem după aceea la țară, vin sărbătorile, Crăciunul, Paștele, alea-alea și viața trece, se duce.

Ne amăgim că trăim. Ne mințim că trăim. Ne facem iluzii că trăim.

Iar ca noi sunt aproape toți. Noi suntem toți. Noi suntem.

Problema e următoarea: cum dracu' faci în momentul când îți pierzi și visurile de odinioară, și slujba? Ești șomer sau nici măcar atât, n-ai bani, depinzi de salariul nevastei, ți-e urât, nu vezi nici o soluție, nimic nu-ți iese,

te-ai apucat de băut, bei în fiecare zi și situația se înrăutățește de la o zi la alta.

Ce faci? Cum te suporti? Care e viața ta?

Stai ore întregi la masă, cu fruntea-n pumni, fumezi și nu găsești nici un răspuns mulțumitor ori decent la nici o întrebare. Iar întrebările nu pleacă, nu. Niciodată întrebările nu pleacă, nu. Întrebările rămân acolo, cu tine, și te macină mărunț în fiecare secundă. Întrebările rămân acolo și te otrăvesc zi de zi. Întrebările îți mănâncă nopțile, inima, sufletul, ficatul și intestinele. Întrebările astea fără răspuns te omoară mai sigur decât o execuție.

Tu ești victima și tot tu călăul. Înnebunești de la o oră la alta. Și viitorul e tot mai negru, iar tu tot mai neputincios. Îți vine să mori. Sau să te omori și astfel să te liniștești și tu dracului odată. Puțin. Câteva sute de ani. O eternitate, maxim două.

Vrei să te relaxezi. Puțin. Câteva sute de ani. O eternitate, maxim două.

Vrei și tu să scapi de griji, de gânduri și de întrebări. Puțin. Câteva sute de ani. O eternitate, maxim două. Ceva confortabil și definitiv, în tot cazul.

Întâmplarea din cimitir, goana aceea nebună, adrenalina și faptul că am scăpat, în combinație, mi-au dat o stare foarte bună. Transpirasem ca un bivoli și răceala îmi ieșise prin toți porii. Mă simțeam ca nou, după atâta și atâta vreme. Am dat jos hainele ude, m-am șters bine cu un prosop, înroșindu-mi pielea, m-am spălat pe față cu multă apă rece, aruncându-mi-o direct în ochi, m-am schimbat și-am început să mă plimb prin apartament.

Era tot frig, tot iarnă, tot n-aveam căldură în calorifere, însă mi-era bine. Parcă găsisem o soluție, o cale, o ieșire. Nu știam care, n-o vedeam, n-o intuiam, încă, dar voiam să cred că e undeva pe-aproape și că mersul

la Cluj a avut totuși un sens, în afara disperării și nebuniei mele.

Fusesem la cimitir, da, am reușit, în ciuda condițiilor, să aprind o lumină acolo, scăpasem viu din confruntarea cu băștinașii, răceala plecase, eram în apartamentul maică-mii, la adăpost, oarecum, și aveam, nesperat, după mulți, mulți ani, un ciudat sentiment de forță și încredere.

Încredere în ce?, mă întrebam, plimbându-mă de colo până colo, dar nu prea găseam un răspuns.

Era doar o stare, o senzație, ceva ca un miros proaspăt și nou: nu-l poți defini, nu-l poți descrie, nu-l poți înțelege, dar e. Simți, în mod sigur, un lucru care e, un lucru sau un fapt concret, nu ceva din capul tău.

De-atâta bine, paradoxal, îmi venea să beau ceva, pentru a sărbători evenimentul, fiindcă așa mă obișnuisem în ultima vreme: dacă mi-era rău, beam, iar dacă, întâmplător, din cine știe ce motive, mi-era puțin bine, din nou beam.

Trăiam între a bea și a bea.

Băutul devenise un obicei și totodată o normă de viață, un stil, un fel personal de a fi. Nu mi-a fost niciodată teamă că voi deveni bețiv, însă acum știam că sunt, știam că beția continuă, pentru mine, e un mod de existență, ca oricare altul, în fond.

Beau, deci exist.

Nu mai beau, habar n-am cine sunt.

E un cerc vicios, din strânsoarea căruia nu poți ieși și nici n-ai chef, de altfel, e un pătrat închis, fără ferestre, care se îngustează pe zi ce trece.

Când eram tânăr, mă gândeam că, dacă în România de-atunci, România aceea comunistă s-ar fi găsit droguri, m-aș fi drogat sau aș fi devenit un drogat, cu siguranță. Astăzi se găsesc droguri, însă eu, fiindcă n-am bani,

nu-mi bag în venă, ci în gură: droguri ieftine, lichide, tradiționale și pașnice, românești, dar consistente, temeinice și, iarăși, definitive.

Mă enervează și începe să mă obsedeze cuvântul acesta.

Dar mă simțeam bine totuși, recunosc, extraordinar de bine, chiar. Așa că am plecat să-mi cumpăr două sticle de vin și ceva de mâncare. Trebuie, din când în când, să mai și mănânci.

Am ieșit în gerul de-afară, printr-un Cluj înghețat, cenușiu și apatic, să-mi iau obișnuitul drog ieftin. Vântul continua să bată cu furie. Pe străzi, oameni puțini. Luminile galben încetoșate ale unui tramvai departe. Câteva taxiuri așteptând pe malul Someșului. Aceeași senzație de frig crâncen. Picioarele care alunecă și răsuflarea tăiată.

Un cer dușmănos, curbat, aproape negru.

Să nu scoți un câine din casă pe așa o vreme.

Și eu, încovoiat, cu bărbia în piept, singur în mijlocul acestui univers ostil, făceam pas după pas, pe drumul cunoscut de-atâția și atâția ani, să-mi iau obișnuitul drog ieftin, drogul săracului, drogul celor fără bani ori slujbe, drogul celor fără viitor, drogul morților încă vii, dar nu pentru multă vreme.

Am luat-o către piață, unde știam eu o sursă, ca orice individ adaptat, fiindcă în magazin costa măcar cu doi-trei lei în plus, iar când n-ai bani, te interesează amarnic orice leu, mi-am cumpărat și ceva de mâncare, tot din piață, niște alune, așa, ca distracție, bonus curat, și m-am întors repejor în apartamentul maică-mii, cu gerul bubuind după mine.

„Sursa“ – un țăran vânăt de frig, slab și uscat – își schimbase locul, nu mai era unde o știam eu de obicei,

dar l-am prins, totuși, pe picior de plecare, i-am plătit vinul, am vrut să mai iau doi litri, de siguranță, pentru mâine, însă erau ultimii și omul mi-a spus că săptămâna asta nu mai vine, e prea frig și face mult pe drum. M-am felicitat că l-am găsit, ne-am strâns mâinile înghețate și fiecare a plecat în treaba lui. A mea era să beau, a lui era să ajungă acasă până nu cade noaptea complet.

Zăpada scrâșnea aproape dureros sub tălpi, cerul vânat atârna atât de jos, încât aveai impresia că e un plafon coborât, pe care îl puteai atinge cu mâna, pe străzi deja se aprinseseră neoanele, totul sclipea, mașinile circulau cu farurile aprinse și orașul părea că se pregătește de culcare, deși era abia ora patru, patru și-un pic, maxim.

M-am întors acasă pe trei cărări, cu ochii tulburi, abia simțindu-mi mâinile, fiindcă uitasem să-mi iau mănușile, am pus vinul la fiert, am mâncat ceva, apoi am început să beau. Ce naiba să fac altceva? Televizor ori radio n-aveam.

Am dat drumul tare la aragaz, aprinzând toate ochiurile, doar-doar s-o mai încălzi atmosfera, și mi-am turnat primul pahar. Destul de bun, mergea. Nu cine știe ce, dar era acceptabil. În tot cazul, costa mai puțin și te pileai altfel decât cu un vin din comerț.

Primul litru s-a dus urgent.

Așa beau mereu: prima doză o iau destul de repede, să mă atingă și să mă desfacă, iar pe următoarea o lungesc, savurând-o, chipurile, vorba vine.

Stăteam ghemuit pe scaun, în bucătăria micuța a maică-mii, fumam și mă uitam la pereții albi. Eu zugrăvisem apartamentul cu puțin înainte de a muri, dorind să-i fac o bucurie.

dar l-am prins, totuși, pe picior de plecare, i-am plătit vinul, am vrut să mai iau doi litri, de siguranță, pentru mâine, însă erau ultimii și omul mi-a spus că săptămâna asta nu mai vine, e prea frig și face mult pe drum. M-am felicitat că l-am găsit, ne-am strâns mâinile înghețate și fiecare a plecat în treaba lui. A mea era să beau, a lui era să ajungă acasă până nu cade noaptea complet.

Zăpada scrâșnea aproape dureros sub tălpi, cerul vânat atârna atât de jos, încât aveai impresia că e un plafon coborât, pe care îl puteai atinge cu mâna, pe străzi deja se aprinseseră neoanele, totul sclipea, mașinile circulau cu farurile aprinse și orașul părea că se pregătește de culcare, deși era abia ora patru, patru și-un pic, maxim.

M-am întors acasă pe trei cărări, cu ochii tulburi, abia simțindu-mi mâinile, fiindcă uitasem să-mi iau mănușile, am pus vinul la fiert, am mâncat ceva, apoi am început să beau. Ce naiba să fac altceva? Televizor ori radio n-aveam.

Am dat drumul tare la aragaz, aprinzând toate ochiurile, doar-doar s-o mai încălzi atmosfera, și mi-am turnat primul pahar. Destul de bun, mergea. Nu cine știe ce, dar era acceptabil. În tot cazul, costa mai puțin și te pileai altfel decât cu un vin din comerț.

Primul litru s-a dus urgent.

Așa beau mereu: prima doză o iau destul de repede, să mă atingă și să mă desfacă, iar pe următoarea o lungesc, savurând-o, chipurile, vorba vine.

Stăteam ghemuit pe scaun, în bucătăria micuța a maică-mii, fumam și mă uitam la pereții albi. Eu zugrăvisem apartamentul cu puțin înainte de a muri, dorind să-i fac o bucurie.

— Ce fericită sunt... ce fericită sunt, spunea maică-mea plimbându-se prin sufragerie, țin minte foarte bine asta și expresia de pe chipul ei și, peste nici un an, deja murea.

Nu-mi ies din cap cuvintele ei.

Ce fericit sunt, ce fericit sunt... spui și, la puțin timp după asta, mori.

Cum e posibil, oare?

Da, știu, poți să spui „Ce fericit sunt!“ și să mori imediat sau a doua zi ori chiar în timp ce o spui, dar contrastul, discrepanța, hăul și neverosimilul rămân.

Auzeam glasul maică-mii și parcă o și vedeam cum merge, ușor adusă de spate, în pantalonii ei negri, de lână și cu un fel de pulover verde pe deasupra, micuță, plăpândă, fragilă, dar extaziată, prin apartamentul proaspăt zugrăvit, orbitor de alb și de curat, lovindu-și palmele veștejite, clătinând din cap, dar cu o expresie de beatitudine pe chip...

Și pentru ce? Pentru nimic, aproape.

Iar eu nu m-am mai simțit fericit ori măcar satisfăcut de ceva infim, neînsemnat, minuscul de ani și ani întregi, pe când ea, săraca, era fericită fiindcă îi zugrăvisem apartamentul...

Mi-am turnat încă un pahar mare de vin și l-am dat peste cap cu dușmănie. După conținut, mă apropiam de capătul traseului. Începeam deja să simt efectul alcoolului.

Unii n-au nimic și sunt fericiți, am zis cu voce tare. Alții au prea mult sau au mult mai mult decât primii și suferă, se chinuie, își fac viața un calvar.

Uite, eu. Eu sunt exemplul tipic. Dintr-o toană, dintr-un capriciu, un răsfăț de intelectual obișnuit să-i fie bine, am devenit o fosilă cu intenții suicidare. Și pentru ce? Pentru nimic, aproape.